

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/123/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817213953
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3817213953.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitana, PhD., v spore žalobcu: S. C. K., a.s., so sídlom D. XX, T., P. XX XXX XXX, proti žalovanému: R. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., L. cesta W./XC, o zaplatenie X XXX,XX eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 6. apríla 2018 č. k. 6Csp/189/2017-68, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.606,52 eur s úrokom 170,16 eur, s úrokom z omeškania 2,03 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z istiny 4 606,52 eur a z nezaplatených úrokov 170,16 eur od 27.10.2017 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia; výrokom II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že dňa 08.08.2016 uzavreli účastníci úverovú zmluvu, ktorou žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 5.000 eur s fixnou úrokovou sadzbou 10,9 %, poplatkom za poskytnutie úveru 250 eur, výškou anuitnej splátky 78,37 eur, počet splátok 96. Výzvou na predčasné splatenie úveru z 26.10.2017 oznámil žalobca žalovanému predčasnú splatnosť celého úveru a vyzval žalovaného k zaplateniu 4.838,71 eur s príslušenstvom najneskôr do 05.11.2017.

1.2 Právne posúdil súd prvej inštancie predmetný zmluvný vzťah podľa ustanovení § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zmluva z 08.08.2016 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným podľa právneho posúdenia súdom prvej inštancie obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a vzhľadom na vyššie uvedené skutkové zistenia a právne posúdenie je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi zosplatenú a neuhradenú časť úverovej istiny 4.606,52 eur a neuhradené zmluvné úroky 170,16 eur, ktoré sú v uvedenej sume vyčíslené ku dňu zosplatenia. Výška zosplatených zmluvných úrokov vyplýva zo zmluvného dojednania o úrokovej sadzbe 10,90 %. Úrok z omeškania uplatňovaný žalobcom vo výške 5 % ročne je v medziach zákonného úroku z omeškania. Žalobca uplatnil úrok z omeškania z úverovej istiny a zo zmluvného úroku, preto súd priznal tento nárok ako opodstatnený, a to v rozsahu zosplateného úroku, ktorý uplatnil v sume 2,03 eur, ktorý vznikol z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru.

1.3 Pokiaľ ide o zmluvný úrok 10,90 % ročne z nezaplatenej istiny od 27.10.2017 do zaplatenia, súd žalobu v tejto časti zamietol s odôvodnením, že je preukázané, že účastníci si dojednali zmluvný úrok 10,90 % ako fixný do doby splatnosti úveru. Žalobca v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovi zmluvný úrok z omeškania odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Súd pritom odkázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.09.2012, v ktorom Ústavný súd SR podporil názor, že veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998, 4Obo 143/1998). Podľa súdu prvej inštancie veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

1.4 O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalobca bol v konaní prevažne úspešný (neúspešný bol len v nepatrnej časti), preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Proti uvedenému rozsudku v zamietajúcej časti (výrok II.) podal žalobca včas odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (pre nesprávne právne posúdenie veci) a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Odvolanie odôvodnil tým, že má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení, pričom citoval ustanovenia § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 a § 505 Obchodného zákonníka s komentárom, ako aj § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Odkázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017-90, Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017 a č. k. 43Co/28/2017-94 zo dňa 27.02.2018, Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 07.12.2017 a č. k. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/297/2017 zo dňa 13.02.2018, č. k. 5Co/311/2017 zo dňa 15.02.2018, č. k. 5Co/250/2017 zo dňa 13.02.2018, č. k. 5Co/372/2017 zo dňa 22.03.2018. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru už veriteľovi neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, podľa žalobcu nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník stanovuje len moment vzniku nároku na dohodnutý úrok, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka obsahom záväzku dlžníka nie je len vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný ich platiť od okamihu reálneho poskytnutia finančných prostriedkov až do okamihu ich reálneho vrátenia. Omeškanie dlžníka zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, ale neovplyvňuje samotný vznik nároku na úrok z úveru. Odstúpenie od zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka je určené na ochranu veriteľa a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, než v akom bol pred odstúpením od zmluvy. S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.08.2014 žalobca uviedol, že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Žalobca argumentoval aj tým, že v roku 2013 bol do legislatívneho procesu predložený návrh novely Občianskeho zákonníka (neskôr prijatý ako zákon č. 106/2014 Z. z.), ktorý obsahoval aj návrh na doplnenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vetou „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565.“. Táto navrhovaná zmena však nebola legislatívne prijatá a žiadne ustanovenie, odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu, neexistuje. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/98, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, sa podľa žalobcu netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. Konštatovanie v znení „dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania“ je podľa žalobcu vytrhnuté z kontextu, nie je súčasťou právnej vety, je len súčasťou inštrukcie pre súd prvej inštancie, a teda nemá charakter záväzného právneho názoru. Napokon ani v uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012, ktoré uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, sa Ústavný súd SR podľa žalobcu nevyjadril k úrokom po zosplatnení, ani tak nemohol urobiť, keďže uviedol, že nie je oprávnený preskúmať skutkové závery ani právne názory všeobecného súdu.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že zamietajúci výrok napadnutého rozsudku je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním v tej časti, v ktorej súd prvej inštancie vyhovel žalobe a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.606,52 eur s úrokom 170,16 eur, s úrokom z omeškania 2,03 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 4.606,52 eur a z nezaplatených úrokov 170,16 eur od 27.10.2017 do zaplataenia. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd ho nepreskúmal.

6. Odvolací súd podrobne preskúmal námietku nesprávneho právneho posúdenia nároku na zmluvný úrok za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. V prvom rade je potrebné uviesť, že za poskytnutie úveru nepochybne možno dohodnúť úroky (ktoré sú pojmovým znakom úveru podľa § 497 Obchodného zákonníka). Zákon tiež umožňuje dodávateľovi, a to aj v spotrebiteľských vzťahoch (hoci za prísnejších podmienok), v prípade nedodržiavania platobnej disciplíny zo strany dlžníka vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a požadovať, aby dlžník vrátil poskytnutú sumu aj s úrokmi (§ 506 Obchodného zákonníka, § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) skôr než bolo pôvodne dohodnuté v zmluve. Predčasné zosplatenie úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny s úrokom. Žiadne zákonné ustanovenie však výslovne neurčuje, dokedy môže veriteľ úročiť poskytnutý úver. Ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka (rovnako ako ustanovenia § 13 ods. 3 či § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) rieši len situáciu, keď sa pre predčasné vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov rozhodne dlžník (teda nie veriteľ) a v takom prípade je logické, že po skutočnom splatení dlhu už nemôžu rásť úroky. Táto situácia je však diametrálne odlišná od skutkového stavu v preskúmvanej veci, kde nedošlo k predčasnému vráteniu poskytnutých prostriedkov z vôle dlžníka, ale k predčasnému zosplateniu úveru zo strany veriteľa, preto ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka nemožno na tento skutkový stav aplikovať ani analogicky. Práve naopak, pri neexistencii výslovnej právnej úpravy doby, dokedy trvá povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru, je v spotrebiteľských vzťahoch potrebné použiť taký výklad zmluvných podmienok, ale aj zákona, ktorý je priaznivejší pre spotrebiteľa.

7. To, že veriteľ má aj v prípade predčasného (sankčného) zosplatenia úveru právo na zmluvné úroky, súd nespochybňuje. Sporné je len to, či má nárok len na úroky vzniknuté do dňa zosplatenia úveru, alebo či má aj po zosplatení nárok účtovať dlžníkovi ďalšie úroky. Úrok z úveru predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi peňažné prostriedky k dispozícii. Ide v podstate o odplatu za to, že veriteľ sa vzdal dispozície s peňažnými prostriedkami, poskytol ich dlžníkovi a umožnil mu vracať ich v splátkach. Vyhlásením predčasnej splatnosti vlastne veriteľ odopiera dlžníkovi predtým poskytnuté plnenie (požaduje jeho vrátenie), čím sa radikálne mení obsah záväzku. Pokiaľ dlžník už nie je oprávnený disponovať poskytnutými finančnými prostriedkami, neexistuje dôvod, aby sa tieto finančné prostriedky ďalej úročili. Predčasné vrátenie finančných prostriedkov nepredstavuje plnenie pôvodne dohodnutých podmienok čerpania úveru, preto na takto vzniknutý záväzok nemožno aplikovať ani pôvodne dohodnuté dojednanie o úrokoch. Zosplatením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov. To, že dlžník napriek tomu finančné prostriedky veriteľovi nevráti, je sankcionované inak (úrokmi z omeškania, rovnako ako každé iné omeškanie dlžníka s peňažným plnením). Pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru si veriteľ musí byť vedomý, že sa vzdáva potenciálneho budúceho zisku z úrokov (ktorý je však veľmi neistý vzhľadom na to, že dlžník nesplácal ani len istinu) výmenou za oprávnenie okamžite žiadať vrátenie istiny (a dovtedy vzniknutých úrokov) a prípadne následne toto plnenie aj vymáhať. Ak dlžník nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by dlžník mal právo držby finančných prostriedkov. Inak by nastal nespravodlivý stav pre dlžníka, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti plnenia celého dlhu a veriteľ by mal naďalej nárok na úroky zo zmluvy a aj na úroky z omeškania. De facto by sa takto popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku - veriteľ by mal právo na úrok ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo dlžník by nemal nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred zosplatením úveru.

8. Na vyššie uvedenej podstate zmluvného úroku nič nemôžu zmeniť ani prípadné odlišné zmluvné dojednanie (t. j. také ustanovenie zmluvy či všeobecných zmluvných podmienok, ktoré by prípadne ustanovovalo, že istina sa naďalej úročí aj po vyhlásení predčasnej splatnosti). V prípade

spotrebiteľského vzťahu by takéto zmluvné dojednanie, keďže je zjavne v neprospech spotrebiteľa, bolo neplatné pre rozpor s ustanovením § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 5, resp. s ustanovením § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka.

9. K tvrdeniu žalobcu, že ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by to výslovne vyjadril, odvolací súd uvádza, že tento argument je možné formulovať aj opačne: Ak by zákonodarca chcel, aby dlžník platil úroky aj po tom, keď už je povinný vrátiť veriteľovi celú istinu, nepochybne by to výslovne vyjadril. Je pravdou, že omeškanie dlžníka zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom samo omeškanie dlžníka neovplyvňuje vznik nároku na úrok z úveru. Avšak od chvíle, keď na (kvalifikované) omeškanie dlžníka reaguje veriteľ predčasným zosplatnením úveru, už nejde o plnenie práv a povinností z pôvodnej úverovej zmluvy, ale predčasným zosplatnením vzniká medzi veriteľom a dlžníkom nový (sankčný) právny vzťah, ktorého súčasťou okrem úrokov z omeškania je podstatné právo veriteľa požadovať (a v prípade neplnenia aj vymáhať) okamžité vrátenie celej istiny. Nejde teda v žiadnom prípade o zvýhodnenie dlžníka, naopak, dlžník sa (vinou vlastného neplnenia zmluvných podmienok a následnej reakcie veriteľa) ocitá vo veľmi nevýhodnej situácii, keď je povinný okamžite vrátiť celú istinu aj s úrokmi, ktoré vznikli do dňa zosplatnenia. Dlžník sa nezbavuje žiadnej povinnosti - aj naďalej je povinný vrátiť poskytnuté finančné prostriedky a aj dohodnutý úrok, len sa tento úrok ku dňu predčasnej splatnosti zafixuje a istina sa ďalej neúročí. Nárok na úrok za obdobie po dátume predčasnej splatnosti veriteľovi ešte nevznikol (vznikol by mu len vtedy, ak by dlžník naďalej mal právo poskytnutými finančnými prostriedkami disponovať, teda pokračovať v ich vracaní v splátkach), preto nemohlo dôjsť ani k zániku takéhoto nároku.

10. Je pravdou, že záver o neexistencii nároku na (nové) zmluvné úroky po zosplatnení úveru nevyplýva priamo z právnej vety rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/98, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, to však neznamená, že súd nemôže podporne poukázať aj na časť odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu (hoci všeobecne právne nezáväznú), pokiaľ sám dostatočne vyargumentuje tam prezentovaný právny názor. V citovanom rozhodnutí obchodný senát Najvyššieho súdu SR jasne uviedol (hoci „len“ v inštrukcii pre súd prvej inštancie), že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. S týmto názorom sa odvolací súd stotožňuje. Pokiaľ žalobca argumentoval povahou odstúpenia od zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka, odvolací súd uvádza, že v preskúmanom prípade nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, ale k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru.

11. Na argument žalobcu, že návrh, ktorý mal v novele Občianskeho zákonníka výslovne ustanoviť obmedzenie úrokov len do predčasného zosplatnenia úveru, nebol legislatívne prijatý, je možné uviesť, že to neznamená, že platí opak. Naopak, aj v dôvodovej správe k tomuto návrhu, ktorú citoval žalobca v odvolaní, bolo uvedené, že toto ustanovenie sa navrhuje „vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprímerané postupy niektorých veriteľov“ - teda úmyslom navrhovateľa nebolo zaviesť nové, dovtedy neexistujúce obmedzenie, ale skôr jasne vyjadriť už existujúce pravidlo, ktoré dovtedy nebolo jednoznačne interpretované.

12. Odvolací súd podporne odkazuje aj na komentár k Občianskemu zákonníku, kde sa uvádza: „Podľa ustálenej súdnej praxe dohodnuté úroky z poskytovaných peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania. [...] Nie je rozhodujúce, či splatnosť pohľadávky nastane v dohodnutej dobe, alebo veriteľ využije právo požadovať celý dlh pre nespĺnenie niektorej splátky na základe dohody podľa § 565 OZ. Po splatnosti pohľadávky možno požadovať len úroky z omeškania. [...] Sankciou za omeškanie dlžníka, motiváciou čo najskôr pohľadávku zaplatiť, ale aj kompenzáciou veriteľa za nemožnosť používať istinu, sú od okamihu, ako sa dlžník dostane do omeškania, úroky z omeškania.“ (PAGÁČ, L. Komentár k § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka. In: Števček, M. a kol.: Občiansky zákonník I., II. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015). Podľa názoru odvolacieho súdu to platí aj v prípade, ak by nešlo o spotrebiteľský vzťah, ale záväzkový vzťah by sa celý spravoval obchodným právom (neexistuje dôvod inak posudzovať podstatu úroku pri spotrebiteľských a nespotebiteľských vzťahoch) s tým rozdielom, že pri nespotebiteľskom vzťahu by bolo zrejme možné pripustiť odlišné zmluvné dojednanie.

13. Ak odvolateľ poukazoval na rozhodnutia niektorých senátov krajských súdov, odvolací súd dáva do pozornosti napríklad rozhodovacia činnosť iných senátov Krajského súdu v Prešove (sp. zn. 6Co/190/2014, 19Co/336/2015) či v Žiline (sp. zn. 9Co/343/2016).

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil.

15. Vzhľadom na potvrdenie odvolaním napadnutej časti rozsudku súdu prvej inštancie sa ako správny vo vzťahu k žalobcovi javil aj súvisiaci výrok o trovách konania, preto odvolací súd potvrdil aj tento výrok.

16. V odvolacom konaní mal plný úspech žalobca, preto by mu v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže však žalovaný bol v odvolacom konaní nečinný, žiadne trovy mu v odvolacom konaní nevznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).